

ĐÌNH-HÙNG

MÊ HỒN CA

THI PHẨM ĐẦU TIÊN
Nhà Sách KHAI TRÍ 62 Lê Lợi SAIGON

ĐÌNH-HÙNG

MÊ HỒN CA

Chơ

- NGUYỄN THỦY
- THẦN TƯỢNG
- CHIÊU NIỆM
- MÊ HỒN

Nhà sách KHAI TRÍ

62, Lê-Lợi — SAIGON

TÁC PHẨM
ĐÌNH - HÙNG

sổ xuất bản :

ĐƯỜNG VÀO TÌNH SỬ	(Thơ)
TRUYỆN LÒNG	(Thơ)
TIẾNG CA BỘ LẠC	(Thơ)
ĐỜI HỒNG NGỌC	(Thơ bằng Văn Xuôi)
TIẾNG NÓI CỦA THƠ	(Cảo Luận)
TIẾNG CA ĐẦU SÚNG	(Hồi Ký)
SỮ GIẢ	(Tùy Bút)

*Hỡi non thẳm trước thời gian xao động !
Đá băng khuáng, màu thạch nhũ phai mờ,
Mấy xuân thu người đứng nhìn sao rụng ?
Ta tìm trên tuyết trắng dấu người xưa.*

«Trong bầu xứ tình phong vũ» là cõi thế gian, nhà thơ vẫn tưởng nghe tiếng gà rơi trong đêm thu xa, rơi xuống một nơi nào hoang sơ và tân tạo. Tiền kiếp thi nhân như ở cả trong nỗi niềm hoài nguyên thủy, còn sự sống xung quanh chỉ là một khung cảnh mơ hồ, giả tạo :

*Lệ in bóng núi mờ nhân ảnh
Mây đỏ về đâu có gặp mình,
Thương Nước Vô Danh, Người Mộng Áo
Ta cười, một nét vẽ hư linh.
Áo thơ đã ố màu tang hải
Em thoát xiêm đi, hiện dáng Tình.*

II — THƠ THẦN TƯỢNG

Trong cõi nguyên thủy hoang sơ, núi non vì đợi chờ lâu ngày đã thành tượng, mỗi âm hưởng đều có một vang bóng dị kỳ. Nỗi mơ ước trở về của nhà thơ, lần này, được thể hiện thêm bằng một bóng dáng mỹ nhân đã trút bỏ xiêm y và trở thành Thần Tượng :

*Những buổi đó ta nhìn em kinh ngạc
Hồn mất dần trong cặp mắt lưu ly,
Ôi mắt xa khơi ! Ôi mắt dị kỳ !
Ta trông đó thấy trời ta mơ ước,
Thấy cả bóng một vùng đông thuở trước
Cả con đường sao mọc lúc ta đi,
Cả chiều sương mây phủ lối ta về
Khắp vũ trụ bỗng vô cùng thương nhớ.*

Những người «kỳ nữ» đó, một khi được tiếp sức rung động, say mê, lại trở lại làm cho chính người đã tạo nên nàng, đau thương và chua xót :

*Ta đit em lên ngài thờ Nữ-Sắc
Trong âm thầm chiêm ngưỡng một làn da.
Buổi em về, xác thịt tằm hương hoa,
Ta sống mãi thờ lấy hồn trinh tiết
Ôi cám dỗ, cả mình em bằng tuyết
Rợn xuân tình lên bộ ngực thanh tân,
Ta gần em, mơ từ ngón bàn chân,
Mắt nhắm lại để lòng nguôi gió bão*

III – THƠ CHIÊU NIỆM

Dưới chân tượng thần linh, cơn phong vũ vẫn nổi, nhà thơ vẫn còn đau khổ như ai. Người tin đồ một lý tưởng cần phải đạt lên nữa, cho đến khi lời nói không còn tình ý, âm nhạc mất hết văn vương, tất cả mở ra một vùng siêu thoát :

*Này nghe lời nói không tình,
Nghe thanh âm nhạc mất hình mộng xưa.
Thương ôi, Thơ lạc hồn phong nhã
Ta đi gọi bóng ma sâu trong núi hoang vu.
Diệu Thư nàng hỡi, Diệu Thư,
Xuân ai hương lửa ?
Hết xuân bài hát tương tử lạc loài.
Mộng viết lên từng bản điệu tang dài,
Lời văn thư kinh dị — Nghệ thuật cười
Một tiếng bị ai.*

TỰA

Cho đến mãi lúc này, mới có một người làm thơ nghĩ đến chuyện xuất bản tác phẩm của một người làm thơ, thì quả tình giọng cảm khái của Đinh Hùng đã vô cùng thấm thía :

*« Ngày lại ngày thương nét mặt nhân gian
Thế sự ấy nên cười hay nên khóc ? »*

Nền thi ca Việt Nam thời tiền chiến đã được định lại giá trị.

Chúng ta yêu Hàn Mặc Tử mà thi tài không có đến hai lần trong rừng thơ Việt Nam, trong rừng thơ quốc tế. Bên ngọn hải đăng le lói một niềm trùg đương cô tịch là Phạm Hài, chơ vơ mấy ngọn tháp Chàm của nhà thơ Lan-Viên họ Chế. Hương hoa man mác, ta gặp lại trong vườn thơ ca dao, địa hạt và đề tài của Nguyễn Bính.

Và đến nay, chúng ta lại được đọc Đinh Hùng, tác giả tập « MÊ HỒN CA ». Nếu lỡ ở cuộc đời, là lỗi ở nghệ thuật, thì Đinh Hùng may mắn hơn ai hết là được thấy tiếng tăm của mình bền chặt âm thầm trong nhiều tấm lòng mến mộ. Trường hợp đó hẳn hữu, vì ít ai nổi tiếng trước khi ra thơ. Thơ Đinh Hùng thuộc loại nổi tiếng thầm lặng đó.

Hà ngót hai mươi năm nay, thơ Đinh Hùng vẫn chỉ được một mẫu áo diều. Cái khát vọng đau đớn và bao la một non nước trường sinh như không bao giờ nguôi được. Đây « hành lang cô liêu » vẫn ngăn cách Đinh Hùng với cõi đời thực tại. Giữa thế giới văn minh cuồng nhiệt, sự nghiệp và cuộc sống nhà thơ vẫn bằng bạc một thứ không khí phong thần và bộ lạc. Nhà thơ lúc nào cũng như đang « ngủ trong tòa vân thạch ».

Qua bức màn sương khói, phảng phất một niềm yếm thế mệnh mông, cuộc đời là một đất « NƯỚC VÔ DANH » và cõi phù trầm chỉ toàn những con « NGƯỜI MỘNG ẢO ». Tâm mắt của thi sĩ đã gặp được cái « kích thích thứ tư », và sự khám phá một thế giới hồng hoang trái ngược hẳn với cuộc săn tìm khoa học.

Con đường thơ hai mươi năm của Đinh Hùng đang dẫn ta qua bốn chặng tư tưởng: Nguyên-Thủy, Thần-Tượng, Chiêu-Niệm, Mê-Hồn. Thoạt tiên, ta hãy nghe nhà thơ ca ngợi :

I — THƠ NGUYÊN THỦY

*Đi lên em ơi, đường khinh thanh
Nhìn trảng ta hát điệu vong tình,
Bốn mùa chuyền dáng xuân thu động
Mây núi buồn nghiêng mái tóc xanh*

Nhà thơ sống giữa cuộc đời mà vẫn mơ tưởng đến thời nguyên thủy. Khúc hát vong tình là khúc hát lên non, khúc hát nguôi quên hết niềm trần lụy. Cũng như nhà thơ Đường xưa từng tả ánh trăng như một ân huệ đầu tiên soi xuống con người thứ nhất, màu tuyết trắng — biểu hiệu sơ khai — dưới mắt Đinh Hùng, trong cảnh núi non bộ lạc, cũng phảng phất in hình đôi bàn chân sơn dã :

I

THƠ NGUYÊN THỦY

Trong ánh sáng đột nhiên bừng dậy, ta kinh ngạc bao nhiêu khi cảm thông theo nhà thi sĩ :

Nhỡn tiền chợt sáng thiên cơ...

Rồi ở một thế giới mà mỗi lời nói tiết lộ một tiên tri, mỗi ý tình trở nên một tin tưởng :

*Đêm thiêng thồn thức hồn du mục
Ta vọng lên non tiếng ác thần.
Cửa ngục sóng hồ run ánh lửa,
Trăng mê màu huyết loạn hồng vân.*

Trong cõi mê hồn, mất hết ý nghĩa của tiếng khóc, câu cười, chỉ còn lại nỗi say sưa trác tuyệt :

*Trận cười tan hợp núi sông
Con mê kỳ thú lạ lòng cổ hoa.
Hý trường đời lớp phong ba
Mượn tay nguy tạo xóa nhòa biển dâu*

Ta đừng mong gặp ở thơ Đinh Hùng những quan niệm thông thường về nhân sinh thực tại, vì thi sĩ mãi mê tìm về với thời nguyên thủy, thần linh. Tuy vậy, tác phẩm của thi sĩ có một đường lối riêng biệt, một màu sắc tân kỳ.

Có người bảo thơ Đinh Hùng không «phục vụ». Nhưng đó lại là điều tôi cố tránh nói ra đây. Tôi nghĩ rằng, đọc một cuốn thơ đề ghi lấy một đoạn đường thơ, điều cần nhất là ta phải cảm thông, rung động hoàn toàn với nhà thi sĩ : ta muốn là thi sĩ, dấu chúng ta khác cuộc đời, nghĩa là không cùng quan niệm.

Song le, quan niệm khác không ngăn cấm một đồng cảm xấu

xa. Biết hiểu, biết yêu, quan niệm hay lý tưởng của ta mới có thể sáng suốt. Huống chi đây, là một sự nghiệp tận tụy trong mười mấy năm dang dở, những dị thảo và kỳ hoa góp thorn vào khu vườn văn học.

Hai mươi năm nay, Đinh Hùng là một tâm hồn cô đơn. Nhưng từ lúc này, nhà thơ không còn lẻ loi nữa : tác phẩm của thi sĩ gửi đi đã được cuộc đời đón nhận.

NHÀ XUẤT BẢN

Bài ca man rợ

Lòng đã khác ta trở về Đô Thị,
Bỏ thiên nhiên huyền bí của ta xưa
Bóng ta đi trùm khắp lối hoang sơ,
Và chân bước nghe chuyển rung đối suối.
Lá cỏ sắc vương đầy trên tóc rồi,
Ta khoác vai manh áo đầm hương rừng
Rồi ta đi, khí núi bồng trên lưng,
Mắt hung ác và hình dung cổ quái.

Trông thầy ta, cả cõi đời kinh hãi,
Dòng sông con nép cạnh núi biên thù.
Đường châu thành quần quai dưới chân đi,
Xao động hết loài cỏ hoa đồng nội.
Người và vật nhìn ta không dám nói,
Chân lảng xa, từng cặp mắt e dè.
Ta ngán ngờ nhìn theo bóng ngựa xe,
Nhìn theo mãi đến khi đời lánh cả.
Và ta thấy hiện nguyên lòng sơn dã :
Cảnh sắc này bỗng nhuộm máu tà dương.
Ta xót thương, ta căm giận, hung cuồng,
Ta găm thét, rung mây trời thê sự.
Rối dữ tợn, ta vùng đi khắp xứ,
Năm hai vai người tục khách qua đường.
Lòng lạ lùng tìm ánh với tìm hương.
Nhưng lẫn lộn chỉ thấy màu xiêm áo.
Trán thì phẳng— ôi đâu là kiêu ngạo ?
Đâu hồn nhiên trên nét vẽ râu mày ?
Ta ghì người tắt thở ở trong tay,

Miệng quát hỏi: có phải người là bạn ?
Ôi ngờ ngác một lũ người vong bản,
Mất tinh thần từ những thuở xa xôi !
Ta về đây lạ hết các người rồi,
Lạ tình cảm, lạ đời chung, cách sống.
Trong bờ ngõ duy lòng còn chút mộng,
Ta đi tìm người thiếu nữ ngày xưa.
Nàng không mong, ta đi đến không ngờ,
Giây phút ấy thực mắt nhìn tận mắt.
Ta cười mỉm, bỗng thấy nàng che mặt,
Ta giờ tay, nàng khiếp sợ lùi xa,
Ta lại điên rồ, đau đớn, xót xa.
Trong cô độc, thấy tình thương cũng mất.
Ôm Nhan Sắc với hai bàn tay sắt,
Ta nhìn ai — ôi khoẻ mắt ta nhìn !
Em có là ma, là quỷ, là tiên ?
Em có mấy linh hồn, bao nhiêu mộng ?
Em còn trái tim nào đang xúc động ?
Em có gì, trong xác thịt như hoa ?
Lạc thiên nhiên đến cả bọn đàn bà,
Với những vẻ dung nhan kiểu diễm nhât.
Ta lão đảo vùng đứng lên cười ngất,
Ghì chặt nàng cho chết giữa mê ly.
Rối dấy xéo lên sông núi đỏ kỳ,
Bên thành quách ta ra tay tàn phá.
Giữa hoang loạn của lâu đài, đình tạ,
Ta thần nhiên, đi trở lại núi rừng.
Một mặt trời đẫm máu xuống sau lưng.

Những hướng sao rơi

KHI Miêu Đường kia phá bỏ rồi.
Ta đi về những hướng sao rơi.
Lạc loài theo đầu chân cấm thú,
Từng vết dương sa mọc khắp người.

Sau trái cô sơn, ngày lại ngày,
Hồn kinh kỳ hiện dưới chân mây.
Đôi tay vò xé loài hoang thảo,
Đỏ máu cấm hồn trên cỏ cây.

Rối những đêm sâu bỗng hiện về,
Vượn lâm tuyền khóc rợn trăng khuya.
Đâu đây u uất hồn sơ cổ,
Từng bóng ma rừng theo bước đi.

Ta đền sườn non rẽ cỏ gai
Sông đây ghi trước mảnh di hài.
Lần trong kiền trúc tòa vân thạch,
Hồn cổ ngồi chung, mộng vẫn dài.

Từng buổi hoàng hôn xuống lạ kỳ,
Ta nằm trên cỏ lắng tai nghe...
Thèm ăn một chút hoa man dại,
Rối ngủ như loài muôn thú kia.

Người gái thiên nhiên

NÀNG lớn lên giữa mùa xuân hoa cỏ,
Nửa linh hồn u ám bóng non xanh.
Ngoài thiên nhiên nở bừng thân mỹ nữ,
Nàng yêu ta, huyền hoặc mỗi kỳ tình.
Ôi bí mật của tâm lòng để ngỏ !
Đã ai vào dò xét truyện rừng sâu ?
Trái sông nước, vượt qua từng châu thổ,
Ta đến đây nghe vượn núi kêu sầu.

Cảnh diễm lệ ngấn ngơ hôn cầm thú,
Thôi dừng chân, xem Nhan Sắc lên ngàn.
Nỗi vui mừng nở trắng ý phong lan,
Chiều hương lạ, mộng rừng về nghỉ ngủt.
Chúng tôi gặp nhau bên dòng suối ngọt,
Làm đôi người cô độc thuở sơ khai :
Nàng băng khuâng đột lửa những đêm dài,
Ta từng buổi bơ vơ tìm bộ lạc.
Nàng là Gái-Muôn-Đời không đổi khác :
Bộ ngực tròn nuôi cuộc sống đương xuân,

Ta đền đây làm chủ hội phong trần,
Lầy hoa lá kết nên Tình Thái Cổ.
Rừng buổi đó vang tiếng cười man rợ,
Quả tơ duyên đỏ thắm sắc trên cành.
Chúng ta đi, lặng ngắm núi đối xanh,
Bước trên cỏ để nghìn sau in dấu.

Ôi! giữa trời Thơ, những đêm hiền hậu,
Con chim nào kêu vắng tiếng trần ai?
Mây thu xanh dòng thác lệ u hoài?
Thời xa vắng mở hương lòng trái đất.
Trong tay Nàng ta ngả mình ngây ngất,
Nghe rõ ràng trên thịt ấm, da xuân.
Ngực dâng cao, hơi thở đã mau dần,
Mùi cỏ lá bỗng thoảng hớn mong nhớ.
Ta ngẩng lên, mắt Nàng buồn muôn thuở,
Ngắm hoa sao lay động dưới khe nguồn.
Chung môi sấu, thơ thần với trắng sông,
Bên sườn núi có con hươu vàng điệp.

Hoa sử

Vì đâu em hát niềm thương nhớ ?
Ta đã nghe từ thuở nguyệt lên.
Sáng sớt, Hồn Thơ ra ngự trị,
Tịch dương bừng sáng lửa đoàn viên.
Thơ ôi! Lạc bước vào Hoa-sử,
Ta dựng lầu Xuân, chấp mỗi duyên.
Đôi áo, sông hồ thơm huyết mạch,
Chiều nay xin đốt ánh hương nguyên.

Xưa mạch đất dầu nghìn xuân vũ trụ,
Ta lãng du, chợt gặp cỏ hoa tình.
Mừng phong cảnh bốn mùa về hội ngộ,
Em gọi tên hồn non nước sơ sinh.
Sầu gửi nguyệt, lửa chiều say, ta ngủ,
Mộng chưa quen—ôi ! xứ mộng không hình!
Em hỏi trăng, đón bàn tay tâm sự,
Ta bỗng ngờ gió thoảng, nét mây linh.
Trăng với lệ, em cùng anh.

Đêm xưa ai hiểu tiếng hoa Quỳnh?
Vì lòng cảm tú,
Hiện trời tình anh.
Thương ai, trái đất nghiêng mình?
Tha thướt Đài Hương khép mở...

Con sóc trên cành
Gọi bầy ca vũ,
Ta nghe cảm thú
Vào hội đồng thanh,
Hồn nhạc mong manh
Kể lời châu thổ.
Ôi điệu u tình
Lả lướt rừng xanh.

Thề kỷ thanh bình nước nở qua,
Ta nhìn nhau khóc tuổi trắng già.
Buồn lên, Cõi Đất chưa than thở,
Em đã ca sầu — ôi Dã Hoa!

Trời ảo diệu

Đi lên em ơi! đường khinh thanh,
Nhìn trắng, ta hát điệu vong tình.
Bồn mùa chuyển dáng xuân thu động,
Mây núi buồn nghiêng mái tóc xanh.

Đây hoa cỏ thoát hình hoài ảo mộng,
Tả ngấm Nàng trút bỏ áo xiêm Thơ.
Em dừng bước, bài thơ Tình in bóng,
Cắm hồn trời, bao dãy núi trầm tư!
— Hỡi non thăm! trước thời gian xao động,
Đá băng khuâng, màu thạch nữ phai mờ;
Mây xuân thu ngơời đứng nhìn sao rưng?
Ta tìm trên tuyết đầu Người Xưa.

Đi vào mộng những Sơn Thần yên ngủ,
Em! kìa em! đừng gọi thức hư không!
Hãy quì xuống đọc bài kinh ái mộ:
Hồn ta đây, thành tượng giữa Vô Cùng.
Mùa ảo diệu chuyển giao đường tình tú,
Em biệt Xuân, còn để lại hoa dung.
Ta cười xuống kẻ tình nhân tục phò:
— Tay cầm tay, lòng có thấu chăng lòng?

Đi vào mộng những sơn thần yên ngủ.
Đôi hôn người tưởng gặp bóng cô đơn.
Rượu trường sinh : ta uống mắt em buồn,
Sầu mây kiếp, giấc ngủ say bừng đỏ ?
Quên đi em, hãy sống đời cây cỏ,
Từng linh hồn dạn dĩ với hương hoa.
Ta nhớ xưa : đêm thu rụng tiếng gà,
Trăng vĩnh viễn khóc thời gian tình tự.
Mây hay gió động nổi niềm phong vũ,
Bảy xứ Tình che lấp dáng khinh thanh.
Theo lời mộng đi về Ân Ái cũ,
Em nghe ta, cùng mê hoặc thân hình.

Khuya sớm tìm sang lối tuyết trinh.
Lầu Xuân, hoa dựng ngọc liên thành.
Lệ in bóng núi, mờ nhân ảnh,
Mây đó về đâu, có gặp mình ?
Thương Nước vô danh, Người mộng ảo,
Ta cười một nét, vẽ hư linh.
Áo thơ đã ồ màu tang hải,
Em thoát xiêm đi, hiện dáng Tình.

II

THẦN TƯỢNG

Kỳ nữ

TA thường có từng buổi sầu ghê gớm
Ở bên Em — ôi biển sắc, rừng hương!
Em lộng lẫy như một ngàn hoa sớm,
Em đèn đây như đèn tự thiên đường.

Những buổi đó, ta nhìn em kinh ngạc,
Hồn mắt dần trong cặp mắt lưu ly,
Ôi mắt xa khơi! Ôi mắt dị kỳ!
Ta trông đó thấy trời ta mơ ước.
Thấy cả bóng một vắng đông thuở trước,
Cả con đường sao mọc lúc ta đi,
Cả chiều sương mây phủ lối ta về,
Khắp vũ trụ bỗng vô cùng thương nhớ.

Ta run sợ, chớ yêu là mệnh số,
Mặc tay em định hộ kiếp ngày sau.
Vì người em có bao phép nhiệm mầu,
Một sợi tóc đủ làm nên mê hoặc.
Ta đặt em lên ngai thờ Nữ - Sắc,
Trong âm thầm chiêm ngưỡng một làn da.
Buổi em về, xác thịt tắm hương hoa,
Ta sông mãi thờ lây hồn trinh tiết.
Ôi cám dỗ! cả mình em băng tuyết,

Rộn xuân tình lên bộ ngực thanh tân.
Ta gần em, mê từ ngón bàn chân,
Mắt nhắm lại, để lòng nguôi gió bão.
Khi súng bái, ta quỳ nâng nếp áo,
Nhưng cúi đầu trước vẻ ngọc trang nghiêm
Ta khấn cầu từng sớm lại từng đêm,
Chưa tội lỗi đã thấy tràn hồi hận.
Em đài các, lòng cũng thoa son phấn,
Hai bàn chân kiêu ngạo dẫm lên thơ.
Ôi vô lương! Trong một phút không ngờ,
Ta đã muốn trở nên người vô đạo.
Tất cả em đều bắt ta khổ não,
Và oán hờn căm giận tới đau thương.
Và yêu say, mê mết tới hung cuồng,
Và khát vọng đến vô tình, vô giác.
Hỡi Kỳ nữ! Em có lòng tàn ác,
Ta vẫn gần — ôi sắc đẹp yêu ma!
Lúc cuồng si, nguyện rửa cả đàn bà,
Ta ôm ngực nghe trái tim trào huyết.
Ta sẽ chết, sẽ vì em mà chết!
Một chiều nào tắt thở giữa môi hôn,

Ta hái trong em lầy đoá hoa hôn.

Ác mộng

Niềm khát vọng, ta ghi vào huyết sử,
Dưới chân em, Thơ lạc mất linh hồn.
Ta đau xót trong mỗi giờ tình tự,
Ta khóc nhiều cả những lúc trao hôn.

Đời tàn tạ em đừng ca hát nữa :
Hội thanh bình, cuộc sống gượng vui thôi.
Ta muốn điên vì khoẻ miệng em cười,
Ta cuống đại bởi nghìn câu em nói.
Nhan sắc ấy chó nên tàn nhẫn vội,
Tình mắt rồi ! oán hận đã mệnh mông.
Chớ thờ ơ ! Ta nổi giận vô cùng,
Nhiều ác mộng hằng len vào giấc ngủ.

Ta quên hết ! Ta sẽ làm Bạo Chúa,
Sống nghìn năm, ngự trị một lòng em.
Cuộc ân tình ghê rợn suốt muôn đêm
Nào ai tiếc thương gì thân mỹ nữ !
Tay moi ôm sẽ dày vò nhung lụa,
Phấn hương nhàu, tan tác áo xiêm bay.

Ta bắt em cười, nói, bắt em say,
Ta đòi lấy mảnh linh hồn bỏ ngõ.
Ôi! ly rượu em dâng toàn huyết đỏ,
Ta uống cùng dòng lệ chảy đêm xưa,
Để tru tư, hờn giận với nghi ngờ
Về hiện hiện bóng ma kẻ bên gò.
 Bao hoan lạc! sau những giờ tội lỗi,
Một mình Em sững sờ đứng bên giường,
 Ngắm ta nằm say giấc ngủ đau thương,
 Trong run sợ bỗng thấy lòng tê tái.

Hương trinh bạch

Những người gái vẫn cùng ta gặp gỡ,
Cũng như em dầu kín mộng linh hồn.
Cũng đắm tình trong mắt liếc, môi hôn,
Lòng chưa ngộ cũng sẵn sàng ân ái.

Ta mê muội giữa một bầy yêu quái,
Biết cười vui, nói những giọng êm đềm.
Và than ôi! tàn nhẫn cũng như Em,
Từng nhan sắc ngấn ngor hay kiêu lệ.
Ta đau đớn mà yêu chưa kịp nghĩ,
Cả thịt xương mòn mỏi nhớ thương ai?
Đời hưng vong — ôi thành quách, lâu đài,
Tự thiên cổ đứng buồn soi đáy nước!
Vườn Lạc Hoa ngày nay không quen thuộc,
Ta ngủ trong tường vọng Đóa Hồng xưa.
Bước chân em đánh thức dậy tình cờ,
Để trông thấy buổi chiều về tiêu diệt.
Em giồng ai? Ta điên rồi, không biết!
Nụ hôn đầu tê dại đền tâm can.
Ta nhìn theo hình bóng những năm tàn,
Tay sáng sờ vội ôm ghi xuân sắc.
Lời em nói, ta chưa hề nghĩ hoặc,
Tiếng em cười, ta vẫn khát khao nghe.
Ta van xin từng phút mộng vai kề,

Lòng tín ngưỡng cả mùi hương phấn trác.
Đời bỏ ta nằm trong tay Nữ Sắc,
Đêm hãi hùng nghe vắng bước thời gian.
Bóng thê lương rờn rợn ghé bên màn,
Ta gục khóc, tưởng Tình Xưa ngồi cạnh.
Em đã đi như bao người gái lạnh,
Vẫn cùng ta gặp gỡ những đêm buồn.
Say vô cùng dư vị cặp môi son,
Thoảng xiêm áo, nhớ mùi hương da thịt.
Ta không biết, em ơi! không dám biết,
Ai hững hờ, ai mộng với ai say?
Những ai kể môi ân ái với đây,
Những ai nói, ai cười như hứa hẹn?
Quên Tình Ái, ta phá tàn cung điện,
Đi ngoài sao thấm lặng khóc trời xanh.
Xa mắt em, xa ánh sáng kinh thành,
Mỗi bước chậm xót thương hồn đường phố.

Ôi gác ca lâu, rèm buông, lửa đỏ!
Ôi mộng xuân lá lứt những đêm tình!
Cốc rượu hồng, hy vọng sáng rung rinh,
Mùi son phần khác gì hương trinh bạch?
Tình truy hoan, ta vẫn là sáu khách,
Mảnh hồn đau lạc lõng dưới trăng tà.

Kìa, xiêm đào thương nữ thoảng như hoa...

III

CHIÊU NIỆM

Gửi người dưới mộ

Trời cuối thu rồi — Em ở đâu ?
Nằm bên đất lạnh chắc em sầu ?
Thu ơi ! đánh thức hồn ma dậy,
Ta muốn vào thăm năm mộ sâu.

Em mộng về đâu ?

Em mất về đâu ?

Từng đêm tôi nguyện, tôi cầu,
Đầy máu hương khói là máu mắt xưa.

Em đã về chưa ?

Em sắp về chưa ?

Trăng sao tắt, ngọn đèn mờ,
Ta nằm rõ lệ đọc thơ gọi hồn.

Em hãy cười lên vang cõi âm.
Khi trăng thu lạnh bước đi thăm.
Những hồn phiêu bạt bao năm trước.
Nay đã vào chung một chỗ nằm.

Cười lên em !

Khóc lên em !

Đâu trăng tình sử,
Nép áo trần duyên ?

Gót sen tỏ nữ
Xôn xao đêm huyền.
Ta đi, lạc xứ thần tiên,
Hồn trùng dương hiện bóng thuyền U Minh.

Ta gọi bài thơ anh linh,
Hỏi người trong mộ có rùng mình ?
Năm xương khô lạnh còn ân ái ?
Bộ ngực bị thương vẫn rợn tình ?

Hỡi hồn tuyệt trinh !
Hỡi người tuyệt trinh !
Mê em, ta thoát thân hình,
Nhập hồn cây cỏ, đà tình mỗi đêm.

Em có vui thêm ?
Em có buồn thêm ?
Ngồi bên cửa mộ,
Kể cho ta biết nỗi niềm.

Thần chết cười trong bộ ngực điên,
Ta nghe em thở tiếng ưu phiền.
Nỗi lòng xưa dậy tan Thanh Vắng.
Hơi đất mê người — Trắng hiện lên.

Màu sương linh giác

TỪ khi thừa lạnh hương em.
Ta đem phòng làm cổ mộ,
Ta xua giấc mộng từng đêm.
Mỗi lúc hồn cây động gió.

Ta hằng nghe rõ
Tiếng buồn trong sương,
Hằng thấy trên tường,
Hình ma, bóng nhớ,
Chỗ em ngồi cũ
Lên màu khói hương.

Từ đây châu thổ không người,
Ta muốn xa chơi,
Những đường viễn xứ.
Ta khóc, ta cười
Cho nguyệt cầu rơi,
Ta gọi hồn trời
Trong hang cấm thú.

Than ôi! Than ôi!
Lòng ta man rợ
Không còn xót thương.

Chết đi, ta phá Thiên Đường,
Kinh động trái tim Thần Nữ.

Ta hát bài-kinh, thoảng dã hương
Từng đêm chiêu niệm bắt hồn Nàng.
Lời ra cửa biển tìm sao rụng,
Rò xuống mở em giọt lệ thương.

Tìm bóng tử thần

Nàng nằm mộng suốt đêm hè dưới nguyệt,
Nụ cười buồn lay động ánh trăng sao.
Xa nằm mộ, chúng ta cưỡng đại hệt,
Để yêu tà về khóc dưới non cao.

Hồn Vệ Nữ lạc loài bên cửa huyết,
Xuân bi thương — ôi má thắm, môi đào!
Bồn mùa trăng vào một hội chiêm bao,
Trong giấc ngủ đắm mùi hương phần lạ.
Xa tục phở, đây bức tranh thần họa,
Lần sấu, vui, ai nhớ tuổi sông hồ?
Ta biên hình, thoát khỏi trái tim xưa,
Quên tâm sự, chắc đau lòng cõi Đất?
Đêm huyền diệu mệnh mộng hồi thể chắt,
Dựng Mê Cung, ta bắc dịp phù kiều.
Lửa tình cầu bùng cặp mắt cô liêu,
Nhịp máu động kiếp vô thường hiu hắt.
Này Biển Giác : mây trời nghiêm nét mặt,
Cây Từ Bi hiện đóa Ác Hoa đầu. -
Hồn gặp Hồn, ai biết thiện căn đâu?
Xuân phương thảo cũng như Xuân tùng bách.
Xin Thần Nữ tin lòng tôi trình bạch,

Đốt kỳ thư còn mộng nét văn khôi.
Giữa hư không tìm lại vết chân Người,
Ôi xứ Đạo có bao mùa tình tự?

Trong bản hát thiêng
Của bảy Thanh Nữ,
Có ai về ngự
Giữa lòng thuyền duyên?
Trong mộng trần duyên
Của hồn thiên cổ,
Có ai vào ngủ
Một giấc cô miên?

Trời ơi! đây nguyệt vô biên
Trong lòng người đẹp nằm quên dưới mố!
Ta cười suốt một trang thơ,
Gặp hồn em đó còn ngờ yêu ma.
Giáng Tiên đâu? Thề kỷ gian tà,
Dạo chơi bình địa tường qua hải tảo.
Đi đi, cho hết dương trần,
Ngày mai tìm bóng Tứ Thần mà yêu!

Cầu hôn

Đây chiều thơ lá lứt,
Khúc cầu hôn lạc âm,
Tôi nhớ điệu phong cầm
Dẫn lời lên cao vút.
Đây là trang tuyệt bút,
Xin mời Nàng giáng lâm.

Hồn ơi! Hồn tỉnh giấc thần,
Đêm nay lạc xuống dương trần mà vui.
Nghìn yêu ma chen bước cõi Luân Hồi,
Nhìn nghiêng mặt đất thầy trời hiển linh.

Giữa đêm đời sẽ hồi sinh.

Nhân gian hát khúc vong tình lên non.

Đôi ta vào hội oan hồn,

Âm dương tái hợp —

Ồ! đây là cuộc tân hôn dị kỳ!

Nguyệt hoa mặc áo huyền vi,

Màu nghề thường đỏ — trời ơi! xiêm y
biên hình!

Tôi van lơn bảy nhạc nữ đồng trinh:

Đừng cao giọng hát — Hồn các em lạc
tinh anh bôn trời!

Đừng cho thể chất phục hồi,
Đừng cho tôi khóc, tôi cười vì điên!

Giờ lâm chung ảo diệu,
Ta cầm giấy lương duyên.
Ai soi đời niên thiêu?
Trăng! kia trăng ảo huyền!
Nghìn năm sầu chưa yên,
Bóng cô nàng yếu diệu
Lướt qua mộ thánh hiền.
Về đâu đáng xe tiên
Khuất sau nhà Thái Miếu?
Cờ hồn phấp phới lên!

Qua xứ ma sầu, ta mất trí,
Thiêu đi tập sách vẽ hoa nguyên!
Trời ơi! Trời ơi! làn tử khí!
Lạc lũng hương trầm đóa Bạch Liên.

Thoát duyên trần cấu

NÀY nghe lời nói không tình,
Nghe thanh âm nhạc mắt hình mộng xưa,
Thương ôi! Thơ lạc hồn phong nhã,
Ta đi gọi bóng ma sầu trong núi hoang vu.
Diệu Thư nàng hỡi! Diệu Thư!

Xuân ai hương lửa?

Hết Xuân bài hát tương tư lạc loài.
Mộng viết lên từng bản điều tang dài,
Lời văn thư kinh dị — Nghệ Thuật cười
một tiếng bi ai.

Dáng thơ ơi! đây cung cầm tuyền đài,
Thơ tử sinh gào khóc
Ta hỏa táng Thiên Tài trước mộ Giai Nhân,
Đứng lên thôi! từ biệt tượng linh thần.
Hãy phá tan khúc nhạc đêm Tần —
đốt tập thơ yêu.

Giết đi hồn nguyệt hoa chiều,
Giết đi cả giáng diễm kiều của Xuân.
Âm dương chẳng hội Châu Trần,
Xin lòng trút áo thanh tân cho đời.
Giả hôn ta, người gái gió giăng ơi!
Nhân gian chết yếu em cười với ai?

Nghìn năm chưa thoát cơn mê hoảng
Ta thác sinh vào ngọn hải đăng.
Hỏi bao quần đảo vừa ly tán?
Trần tục là đâu? hỡi đất bằng!

IV

MÊ HỒN

Sông núi giao thần

Trăng ơi ! đừng bỏ kinh thành :
Hồn Cờ Đô vẫn thanh bình như xưa.
Nhỡn tiền chợt sáng thiên cơ,
Biết chẳng áo phở, mê đồ là đâu ?
Ta say ánh lửa tình cầu,
Dựng lên địa chân, loạn màu huyền không.
Trận cười tan hợp núi sông.
Cơn mê kỳ thú lạ lòng cỏ hoa.
Hý trường đổi lớp phong ba,
Mượn tay ngụy tạo xóa nhòa biển dâu.
Hưng vong Vạn Lý Thành sầu,
Trăng ơi ! đừng bỏ mái lầu nhân gian,
Ta chờ thiên địa giao hoan
Nhập thần cây cỏ muôn vàn kiếp sau.

Mê Hồn Ca

Lời nói im, ta nằm chờ siêu thoát.
Mơ Hoàng Thành dựng lại bản thanh âm.
Mười ngón tay nhưng
Mở cửa để cấm.
Ôi kiên trúc một chiêm bao thần bí !

Ta lạc hồn giữa lâu đài kỳ dị,
Suốt muôn đời không hiểu dây hành lang.
Lưới hiên tây từng thề kỷ điều tàn,
Gạch ngói cũ nghe hoa thêm rụng cánh.
Ngày tê tái đợi luân hồi về cạnh,
Giữa ân tình đứng lặng tượng giai nhân.
Dáng thiên thu kêu gọi một đêm Tần.

Lạc âm cung, ngán ngơ hồn lệ quý.
Ta nằm trong di tích cuộc tang thương.
Khóc thấu đêm cho thấy lại thiên đường,
Thửa hưng phục — Ôi ! cõi lòng hoang phế !
Hồn hỡi hồn ! xưa chết chìm dưới bể,
Hãy vùng lên, cười một tiếng bi ai.
Máu ta say không chảy thoát hình hài,
Hằng kinh động chồn ăn nằm vĩnh viễn.

Trăng huyết dụ xuống bên đài kỷ niệm,
Lầu gác xưa nghiêng bóng lập thời gian.
Biết chẳng ai ? trong giấc ngủ hoang tàn,
Hồn gỗ đá nặng nề vừa tỉnh giấc.

Cuối trời loạn, thương một vùng sao mọc,
Ta hát lên, chân nhịp bước thần kỳ.
Trở về đây xơ xác mảnh tàn y,
Giữa hoang địa hiện hồn tòa u ngục.
Bừng mắt dậy, lửa hồi sinh đỏ rực,
Thịt xương về trong cổ mộ xôn xao.
Hỏa thiêu rồi ! làn tứ khí lên cao,
Chiếu tái tạo bằng khuâng từng ngọn cỏ.
Hoa thanh quý nở bừng trong diễm sử,
Thiên tiên đâu ! về tắm nước sông đào.
Ta nghiêng mình làm một trái non cao,
Và nghe tan vỡ
Tâm tình trắng sao...

Chiều mù sương lẫn trong tiến kiếp lạ,
Mỗi năm tàn ước vọng một bông hoa.
Diệu Hương em !
Trăng xuân rụng, nguyệt thu già.

Đây thể chắt lọc loài đi nước nỏ.
Ôi hư vô! đừng gọi lòng ta nữa,
Ta phá tan hư ảnh, lại điên cuồng.
Mộng hoàng vương đâu? hỡi mộng hoàng
vương!
Đêm phản trắc đầy chiêm bao lưu huyết.
Ta đang nghe Thành Lạc Hồn kiên thiết.

II

Phất tay áo, tìm bắt hương Hồ Điệp,
Ta thoát hồn về nhập xác em xưa.
Trong giấc mộng hai lần giai nhân đẹp,
Cùng một đêm biên ảo trắng xuân thu.
Đây bài hát đã đi qua tiền kiếp,
Giữa tơ đàn xao động cánh hư vô,

Ta chung khóc cuộc điêu tàn Nhã Điện,
Bản ca trường dựng lại mái trời tây.
Trong giồng tồ, hồn ly đàn cầu nguyện,
Nhạc bình sa theo gió tới chân mây.
Thửa cô độc, hồ trầm tư nổi sóng,
Gọi hồn ta về núi Vọng Phù xa.
Lời Thần Nữ mê điên ngoài cửa động,

Đêm ảo kỳ bay lạc tiếng thiên nga,
Ôi! vũ trụ muôn đời thoi thóp sông,
Ta gục quỳ bên những bản cầm ca.

Buổi chiều đèn, sấu lên Kim Tự Tháp,
Bóng ta đi hoài cảm góc trời này.
Từ cò đô, hỗn lạc xứ về đây,
Bao hải cẩu nổi trôi bờ biển khác.
Thủy triều xuống, hiện lên tòa Vân Các
Chúng ta cùng sông lại — Phê vương ôi!
Ngủ một giấc, đời nhuộm màu kim cổ,
Ta mỉm cười nên thề sự suy vong,
Mau vùng lên giữ lại Thái Dương hồng:
Trời lâm nạn, thôi! hành tinh tan vỡ!
Hồn lệ sấu ời!
Đâu những vùng trời
Không làm thương nhớ?

Ta dẫn lối về đây đoàn ca vũ,
Tự bốn mùa địa ngục vắng âm thanh,
Chúng ta khóc như một bầy thú dữ,
Lòng đã man nghe trái đất tan tành.

Lạc Hồn Ca

I

Đời Anh Hoa

Ta để Nguồn Hương nhập xác này,
Hồn như phong vũ đã xa bay.
Mê đi chín kiếp luân hồi nữa,
Về gặp nhân tình hát ở đây,
Đâu biết tin Xuân còn diễm ảo.
Mà thương huyền sử bắt đầu thay!
Vì ta đổi áo thiên duyên mộng,
Người gái Giao Đài mới biết say.

II

Trăng bỏ ta đi, trăng ảo huyền!
Mây trùng biển lạ nhớ bình nguyên?
Sầu ta động khắp trường giang thủy,
Vào cuộc tuần du lại đắm thuyền.
Ta hát lên trời muôn thừa trước,
Giờ đây còn lặng khúc giao duyên.
Hý thần lưu lạc về sông núi,
Người gọi hồn ai? hồi đồ quên!

III

Hãy thoát thân đi, đuổi bắt hình,
Hồn ơi ! đừng lạc xứ U Minh.
Ai tìm ta đó trong đêm loạn ?
Có gặp Thơ về, Nhạc hiển linh ?
Ta gọi thiên tai, cười mệnh số,
Đây lời hoan lạc viết nên kinh.
Đời anh hoa trước nghe thần mộng,
Còn giữ nguyên trang sách điểm tình.

IV

Huyền Sử

Thời đại Hoàng Kim đã phục hồi,
Ta mừng Bạo Chúa sắp lên ngôi.
Tìm thơ vương giả, xuân lưu huyết,
Mê dáng cung phi, nước ngậm cười.
Nhìn suốt hư linh vừa thấy Mộng
Thiện tâm về ẩn chôn nào vui ?
Buồn riêng một bóng trăng tiền sử,
Sao Thái Hòa xưa rụng xuống người.

V

Hãy ra sa mạc, cỡi Thợ Vàng,
Vào trận cuồng phong, loạn hỗn mang.
Nghìn lá cờ ma sáu địa chân,
Hát lên, ôi dòng máu Bình Vương!
Người đi, cát chuyển đường qua núi,
Ta mặt biên thù, lạc thái dương.
Lập bẻ danh truyền, quên sự tích,
Trở về, xin mộng giặc hiền lương.

VI

Ta đèn nghe đời sắp mệnh chung,
Giữa đêm về viếng mộ anh hùng.
Nghiêng trời hiện bóng đường xa mã,
Vượt nước in hình mái thủy cung.
Trở giặc bơ vơ hỗn lạc quốc,
Lạ dòng, trôi nổi bèn phù không.
Người ôi! tỉnh dậy, đừng oan thác,
Lam khí bay lên lập cứu trùng.

VII

Vô Thường

Tàn ác, Thời gian đục vó câu,
Mình ta lạc mộng, đứng trong sầu.
Ngẩn ngơ tình tứ, lòng hoang dại,
Mờ ảo dung quang, tóc đổi màu.
Xuân buổi thanh bình rung sử lệ
Hội đêm phong kiền loạn vương hầu.
Người xưa dạo đèn cời trong mộ,
Hờ hững, ta đi khuất nguyệt cầu.

VIII

Ai ở mà say hội lý đào?
Trắng phù du ấy tuổi là bao?
Núi non dựng lại toàn cung cấm,
Cuồng dại, ta mê thị trấn nào?
Yên tiệc đi, về, quên lời mộng,
Tạ từ, Thơ lạc vận tiêu tao.
Ý trời, tay viết lên bàn thạch,
Bày ván cờ tiên thử tháp cao.

IX

Đọc sách mười năm, học lầy quên,
Ta, đêm Hồng Thủy dạo con thuyền.
Giận công trác tuyệt Trời khai thác,
Tay cuộn giòng sông, nổi sóng lên.
Ruộng đất đã nguôi lòng thảo dã,
Mặc ta rừng núi khóc lâm tuyền.
Thơ đâu? chẳng nói lời yêu hoặc,
Vẽ mặt sáu nhân, nét bút điên?

X

Hồi Sinh

Bộ lạc ta xưa mặt hải tặc,
Buồn nghiêng nội địa, cháy tà huân.
Đêm thiêng thồn thức hỗn du mục,
Ta vọng lên non tiếng ác thần.
Cửa ngục sông hồ run ánh lửa,
Trăng mê màu huyết, loạn hồng vân.
Hoang sợ, tuổi đá bưng cơn mộng,
Cúi mặt u huyền, khép áo xuân.

XI

Nhạc khóc cầm đài nghẹn khúc ca,
Trần gian chuyển dáng mộng giao hòa.
Gió trắng ngự uyển buồn xuân sắc:
Thử bước vào xem cung điện Ma!
Xiêm áo tôn nghiêm còn lạ chủ,
Nửa chừng hoan lạc nép mình hoa.
Hỡi ơi! Hồn lệ mờ nhân thề,
Vãn cuộc hồi sinh, ai đợi ta ?

XII

Hồn phách thanh tuyến dáng áo hương,
Bâng khuâng thần chủ lạ thiên đường.
Gợn trong nhân ảnh màu hư cầu,
Lạc thổ hồng lên tuổi thái dương.
Thức ngủ huyền vi, điểm ngọc sáng,
Lửa đầu hoài niệm Đất phong vương ?
Hiện thân động mái chèo kim cổ,
Nửa mặt phù sinh nép hậu trường.

NGOẠI TẬP

Thần tụng

Trước ngọn thần đăng ;
Chập chờn gió lốc.
Lạc giữa tang thương ;
Hồn nào cô độc ?

Bao trời viễn ảnh chờ cuối quan san ;
Một khối thiên tư nằm trong u ngục.

Lũ chúng ta :

Mây kẻ không nhà, tưởng đành bạc đức với
nhân tình nên mê trần tâm sự, có buổi vò
nhung xé lụa, chưa mời giãng một tiệc đà
nhắc giọng Lưu Linh ;

Từng giờ thoát tục, đã quyết vô tâm cùng thế
phách thì đột trợn tinh anh, đòi phen khóc
nhạc, cười hoa, chẳng luyến mộng mười
năm cũng nôi tình Đỗ Mục.

Chiều Thăng Long sáu xuống băng khuâng,
cửa Đề Thành bỏ ngõ, hắng gọi khi đời
lạnh sương bay ;

Hồn Do Thái gió lên bát ngát, niềm tâm
đi xa, luồng ngại lúc trời thanh sao mọc.

Nhân thề bỏ hoài nhân thề, ó! bao phen
đâu bẽ ngậm ngùi giấc mộng Châu Dương,
ai đền đó xin bấy riêng Ngự Uyển, còn khi
Liễu ủ Đào phai ;

Hồng nhan để mặc hồng nhan, ôi những trận
cuồng phong tan tác cảnh hoa Thục Nữ ! ta
về đây thử đốt hết A phòng, này lúc thành
say, lửa bốc.

Mê thiên hạ vào một đêm hồng phấn, để ta
quên nửa giấc u hoài ;

Gọi sinh linh sang từng cuộc truy hoan, cho
người tránh nghìn năm oan khốc.

Nhờ men phá hoại, xót giang sơn cười ngá
cười nghiêng ;

Mượn bút tung hoành, lối thời thề xoay
ngang xoay dọc.

Hỡi ôi !

Lụy tài hoa vẫn đành đoán mệnh, có say đâu
một làn hương thoảng ? có yêu đâu một nét
mây mờ ? sao còn ngộ, còn điên, còn dại ? trí
cảm thông mờ ngủ dưới chao đèn ;

Một nhan sắc đèn nổi vong tình, chẳng mê
vì một bóng tiên qua. chẳng chết vì một
bầy yêu đèn, mà cũng hờn, cũng giận, cũng
ghen, hờn lưu lạc mỉm cười trong đáy cốc.

Chúng ta đây :

Mây lòng vương giả bơ vơ từ thừa suy
vong, nửa cuộc giao tranh sáu đèn tâm
tình gỗ đá, kẻ phong sương, người lữ quán,
dù chưa dựng kinh kỳ ảo tưởng đã xoay
ngiên góc phần, lấu son ;

Từng điểm tinh anh lảng thang những chiếu
tái tạo, bốn mùa hôn phối hiện lên thanh
sắc cỏ cây, màu quân tử, nét văn khôi, tuy
chẳng ớn mưa móc từ bi cũng bừng nở
cành vàng, lá ngọc.

Nào hiểu đâu thiên hương lúc mờ, lúc tỏ,
vì hiện thân chốc chốc mỗi hư huyền, sớm
rối sớm nhớ màu xiêm mặc khách, vũ đài kia
ai tỉnh với ai mê ?

Sao chẳng biết hình hài là có, là không ?
nhưng trường mộng đêm đêm hằng thấp
thoáng, ngày lại ngày thương nét mặt nhân
gian, thế sự nên cười hay nên khóc ?

Lũ chúng ta :

Một đoàn đấng tứ, lầy bút thơ mà phác họa
vũ trụ chi Tinh, lại truyền bá vô vi chi Đạo,
xét giang hồ chi khí cốt thực đã nên bồn
phương huynh đệ, mười dặm thân sơ ;

Xóm quê nhà :

Trăm họ thanh bình, dùng hương phần để
hình dung Giao Đài chi Cảnh, còn vun trồng
Khoái Lạc chi Hoa, ngắm tuyết nguyệt chi
ân tình thì cũng đáng một nét phù vân,
nghìn vàng tơ tóc.

Làng Yên Hoa tha thướt dáng yêu đào, này
sân hồng lý, này mái Tây Hiên, giao những
bóng bào huynh, xá muội, gần đây cũng tư
thật son vàng ;

Chiều lưu đăng ngấn ngơ đường xa mã, có
bước hồi hương, có giờ ái mộ, chen những
hồn du mục tha phương, ghé đâu chẳng
giang sơn gấm vóc.

Đồng cảm, đồng tâm, ai nói gì vong quốc hận ? vì đây cũng là Cửa Đình Thét Nhạc gọi hồn non nước tiêu sơ, sao chẳng muốn đeo bầu viễn thú, chớ phăng lòng tới Giang Nam ?

Một mình, một bóng, ta gọi chi cô viên tinh ? mà đó thì bên gôi Dâng Hương, cảm khối trường đình man mác, vậy cứ mơ lâm tẩu vân du, hướng thẳng hồn sang Tây Trúc. Phù dung bên phù thê, cõi nào thực cõi tiêu tao ?

Hồng phần lẫn hồng trần, đâu đã vì đâu ô trọc ?

Ta hát mà chơi, ta sông đó tuy hư lại thực, giữa chợ đời vạt vương bóng sáu nhân, thì bán rẻ linh hồn cho Quý, tìm Hỷ Thần kết bạn thâm giao ;

Người cười cho thỏa, người ở đây dẫu
ác mà hiền, gần cửa mộ lạc loài hồn dị
khách, hãy nhập chung tinh thể với Người,
dùng độc được thử lòng thề tục.

Lũ chúng ta
Xoay nhõn tiến lại ngắm hiện thân ;
Lầy kỳ thư về làm sách học.

Mới hay :

Hồn hỡi Hồn !

Trời đất ngủ trong chiếu khói lửa,
Hồn chập chờn bên cửa Dung Nhan.
Gọi nhau vào cuộc bi hoan,
Ta thiêu thể phách giải oan Hồn về.
Hồn lại đặt cơn mê, cơn tỉnh,
Hồn lại bấy đêm quạnh, đêm vui.
Hồn xui rượu nói nên lời,
Khói dâng thành ý, nhạc cười ra hoa.

Hồn bắt ai tiêu ma ngày tháng,
Hồn giúp ai quên lãng hình hài.
Hồn từ xiêu thoát phàm thai,
Sầu trong tà dục, vui ngoài thiện tâm.
Hồn ở khắp sơn lâm, hổ hải,
Hồn sông trùm hiện tại, tương lai.
Mệnh mang một tiếng cười dài,
Hồn lay bốn vách Dạ Đài cho tan.

Hồn hỡi Hồn

Hồn phá hoại điều tàn cuộc sống,
Hồn điểm trang ảo mộng đời tiên.
Hồn về nhập xứ thuyền duyên,
Mượn duyên bèo nước làm duyên đá vàng.
Hồn thả bướm dựng làng Hồng phấn.
Hồn tung hoa bầy trận Hương Say.

Hồn gieo phách ngọt, đàn hay,
Quần hồng phấp phới Hồn bay xuống trần.
Hồn mơn trớn ái ân cánh nhạc,
Hồn đẩy đưa khoái lạc thuyền ca.
Trắng đêm mờ cặp thu ba,
Mặt phai nét phần, môi nhòa màu son.

Truyện lòng

Em đèn thăm tôi, nắng đã chiều,
Hại lòng nghe rõ ý điều hiu.
Vàng thu sắp sửa làm thương nhớ,
Lời nói ai trầm đèn tịch liêu ?

Tôi hết thơ hoa, mộng bướm rồi,
Bây giờ lòng kể chuyện lòng thôi.
Bởi chừng em muốn sáu đôi chút,
Tôi mới bằng khuâng ngỏ mây lời.

Em cũng im nghe câu chuyện lòng,
Mắt buồn qua một thoáng mây trong.
Nghe tôi gọi ý vào thân mềm,
Em nghĩ làm sao để má hồng ?

Tôi kể chuyện vàng êm ái xưa,
Có lời chân thực, có lời thơ...
Ý đem bát ngát hồn non nước,
Đặt giữa lòng thương — Em hiểu chưa ?

Tâm sự mong manh nói ít nhiều,
Em nhìn, lơ đãng biết bao nhiêu !
Chiều thu, nắng động hàng mi biếc :
Tôi nghĩ trong lòng : Em cũng yêu...

trong
«TRUYỆN LÒNG»
(Tập Thơ Tuổi Mộng)

Bài hát mùa thu

Hôm nay có phải là thu ?
Mây năm xưa đã phiêu du trở về,
Cảm vì em bước chân đi,
Nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phớt buồn.
Ai về xa mãi cô thôn ?
Một mình trông khói hoàng hôn nhớ nhà.
Ngày em mới bước chân ra,
Tuy rằng cách mặt, lòng ta chưa sầu.
Nắng trôi, vàng chảy về đâu ?
Hôm nay mới thực bắt đầu vào thu.
Chiều xanh trắng bóng mây xưa,
Mây năm xưa đã viễn du trở về.
Rung lòng dưới bước em đi,
Lá vàng lại gọi phân ly mặt rồi !
Trời hồng, chắc má em tươi ?
Nước trong, chắc miệng em cười thêm xinh ?
Em đi, hoài cảm một mình,
Hai lòng riêng để mỗi tình cô đơn.
Hôm nay tưởng mắt em buồn :
Đã trông thấp thoáng ngọn cỏn, bóng sương.
Lạnh lòng trắng gió tha hương ?
Em về phương ấy ai thương em cùng ?

trong
«TRUYỀN LÒNG»
(Tập Thơ Tuổi Mộng)

MÊ HỒN CA

THI PHẨM THỨ NHẤT

của

ĐÌNH - HÙNG

Nhà Sách KHAI-TRÍ

62, đại-lộ Lê-Lợi — Saigon

TÁI BẢN

Đã tại **Hiệu-Quán CHÍNH-NGUYỄN**, 384/12-T Lý-thái-Tổ—SAIGON

Tủ Sách văn học

Bán tại Nhà sách KHAI-TRÍ, 62 Lê Lợi Saigon

Nghệ thuật làm văn và đọc văn	Vũ Kỳ
Hề thành nhà văn	Nguyễn duy Cần
Viết và đọc tiểu thuyết	Nhất Linh
Khảo luận về tiểu thuyết, Trung Hoa	Nguyễn huy Khánh
Nguyên tắc sáng tác về thi ca	Vũ văn Thanh
Viết thi	Trần trọng Kim
Nghề viết văn	Nguyễn hiến Lê
Luyên văn	—
Hương sắc trong vườn văn	—
Đại cương Văn học sử Trung Quốc	—
Theo giòng	Thạch Lam
Phép làm thơ	Diên Hương
Thành ngữ điển tích	—
Ca dao Tục ngữ V.N.	T. T. T.
Tục ngữ phong đạo	Nguyễn văn Ngọc
Luật thơ mới	Minh Hy
Những nhà văn hôm nay	—
Những nhà thơ hôm nay	—
Những khuynh hướng trong thi ca V.N.	—
Luật thơ	Trần tuấn Kiệt
Thi ca V.N. hiện đại	—
Nghề viết báo	Tế Xuyên
Kỹ thuật căn bản của người viết báo	Hồ hữu Tường
Viết Nam văn học sử trích yếu	Nghiêm Toản
Văn học đời Lý	Ngô tất Tố
Văn học đời Trần	—
Lều chông	—
Đường thi	—
Văn chương quốc âm thế kỷ XIX	Phan trần Chúc
Lĩnh nam chích quái	Lê hữu Mục
Việt Điện u linh tập	—
Nhà văn hiện đại	Vũ ngọc Phan
Trên đường nghệ thuật	—
Thi văn quốc cấm thời Pháp thuộc	Thái Bạch
Việt Nam văn học toàn thư	Hoàng trọng Miên
Việt Nam văn học Sử cương	Đào duy Anh
Chế Lan-Viên	Hoàng Diệp
Hàn mặc Tử	—
Hương hoa đất nước	Trọng Toàn
Văn học miền Nam	Phạm viết Tuyền
Việt Nam văn học giảng bình	Phạm văn Diệu
Văn học Việt Nam	—
Thơ Hồ xuân Hương	Thái Bạch
Hồ văn Hương	Trần văn Hanh
Đường vào tình sử	Đinh Hùng
Mê hồn ca	Đinh Hùng
Thơ Việt hiện đại (1900-1960)	Uyển Thao
Câu chuyện văn chương	Bút Việt
Việt văn giản dị	Lữ Hồ
Văn thi sử tiền chiến	Nguyễn Vỹ
Sải vãi	Lê Ngọc Trụ
Tuồng Kim văn Kiều	Trần văn Hương
Tuồng Kim Thạch Kỳ Duyên	—
Tuồng Ngũ hổ bình Tây	—
Thi ca châm biếm, trào lộng V.N.	Hoàng trọng Thước
Quan niệm cái chết qua thi ca	Cao Tiếu